

Ὁ Χάρος μὲ τὸ νιὸ παλεύει—σφιχτὰ πιασμένοι ἀπ' τὴ μέση
καὶ πότε ὁ Χάρος γονατίζει—καὶ πότε ὁ νιὸς λιγάζει νὰ πέση.
Τὸ νιό, τ' ἀγένειο παλληχάρι—ὁ κόσμος θέλει νὰ βοηθήσῃ
κι' ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πατέρα—τὰ δάκρυα τρέχουνε 'σὰ βρύσι.

Ποτάμι γίνονται τὰ δάκρυα—τοῦ μύρου καὶ πικροῦ πατέρα,
τὸ Χάρο τὸ σκληρὸ νὰ πνίξουν—καὶ τὸ παιδὶ νὰ βγάλουν πέρα.
Μὰ ὁ χάρος τέλος θριαμβεύει—κι' ὁ νιὸς στὸ χῶμα κάτω γέρνει,
δύο πήχες γῆ, ὅσων εἶν' ὁ τάφος—αἰώνιο του κρεβάτι πέρνηι.

Ξεχνάει τὸ παλληχάρι ὁ κόσμος,—μὰ ὁ πατέρας...δὲ γροικάει·
κοντὰ στὸν τάφο τοῦ παιδιοῦ του—κι' αὐτὸς κοιμᾶται πλάι-πλάι.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΤΕΛΕΙΩΤΕΣ ΜΕΛΩΔΙΕΣ

Τὸ αἰώνιο ὄντασμα.

ΝΑ πιάσω κυνηγᾶω τοῦ Ὑπερέρου
ὄντος, ποῦ μᾶς κυβερνάει, τὴν ψυχὴ τὴν πλάνα,
καὶ μὲ τὸν νοῦ θολὸ, μὲ νοῦ Βερτέρου
ἀναζητᾶω παντοῦ τῶν τρελῶν τὴ Νιρβάνα

*

Μὰ δὲν τὴν βρίσκω, τρομερὰ δαιμόνια
ποῦ μὲ τριγυρνᾶτε, πουθενὰ στοῦ Ἀπείρου
τὰ πλάτια, καὶ γλυστράω στὰ καταχθόνια
τρελός, μὲς στὸ τρελὸ μεθύσι τοῦ ὄνειρου !

*

Κ' ἐκεῖ προβάλλει ἡ κόλασις ἐμπρὸς μου
καὶ θωράω βαθιά μὲ τὸ μάτι ἀγριεμένο
νὰ χάνεται σάν ψέμμα κι' ὁ Θεός μου
σάν ὄνειρο τρελοῦ, σάν ὄνειρο χαμένο !

Παρίσι

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ